

ANYS DE “PARADOJAS”, “HIPÉRBOLES” I “METONIMIAS”

Raquel Sans Guerra

Aquell dia no vaig baixar, com havia fet sempre, a la plaça del Carme. Vaig dir adéu a la meva germana i els meus cosins, i al seient del copilot del Dos Cavalls de la padrina Maria vaig abandonar definitivament la infantesa. Li vaig demanar que no s'aturés a la porta de l'Institut; que em deixés a la cantonada. Suposo que vaig experimentar els primers símptomes de l'etapa que tot just començava a viure.

Havia de trobar la classe de 1r E i això volia dir que com a mínim hi havia quatre classes més de primer... Amb qui em tocava seure? Quants seríem a classe? I els professors, serien com la Mireia, el Pep o la Montse? Sense adonar-me'n, m'havia internat en aquell ramat d'adolescents que, sorollosos, envaïen un edifici envellit. Ni l'olor de net ni la capa de pintura que cobria les parets podien emmascarar el rastre del temps. Les històries que el meu pare m'havia explicat sobre l'Escola del Treball es barrejaven amb el pensament que algun dia aquell edifici havia albergat un quarter.

Vaig arribar al segon pis quan encara faltaven cinc minuts per a les nou. Podia triar taula i vaig optar per seure al costat d'una de les poques cares conegudes que omplien aquella classe que em va semblar infinita. Érem 40.

Seminaris de català, classes de llatí, d'història, amistats tan intenses com breus o petons amb regust de conquesta de cim van convertir-se, a partir d'aquí, en habituals. Recordo com si fos ahir quan aquella professora que havia vist tantes vegades passejar decidida pels passadissos de l'Institut va entrar a la meua classe. Cabellera llarga i rossa. Un ros que amb els anys he descobert que devia ser producte de les metxes, però que llavors em va semblar natural. No vaig saber distingir-ne l'accent fins al cap d'unes quantes setmanes. S'expressava en un castellà força diferent del dels meus avis extremerys.

Ens parlava de “paradojas”, d’“hipérboles” i de “metonimias”. Ens explicava històries de Calixtos y Melibeas, de Dulcineas i de Lazarillos espavilats. I embolicava

cada frase de gestos exagerats i un to de veu que t'atrapava sense pietat. A les seves classes em vaig enamorar de la paraula, de la literatura, però també de la seva manera de transmetre-la. De la seva passió.

Les fórmules de química competien amb les normes ortogràfiques per captar el meu interès. Tot era nou. Apassionant. Quan ja havien passat pràcticament dos anys d'Institut va arribar un dels millors moments d'aquella etapa. No va tenir res a veure amb les partitures de música, amb Josep Carner i ni tan sols amb Kant. Vaig conèixer la Natàlia. Una noia més aviat prima, de cabells fins i de caràcter eixut que s'entossudia a canviar algun accent tancat per algun d'obert.

Ara, mitja vida després de tot això, sóc jo la que ha de recordar que "més" es pronuncia amb accent tancat. Amb la Natàlia ja no ens veiem, ni de bon tros, dia sí i dia també, però gràcies al WhatsApp puc seguir l'evolució de la seva filla Ona, que, per cert, cada vegada em recorda més a ella. I, setze anys després, he revisat una i altra vegada aquest text mentre m'ha semblat sentir l'Aurora Duerto que em deia: "Vigile con la puntuación".

*La plaça del Quarter, lloc de trobada i reunió dels alumnes de l'Institut a l'antic edifici.
(Raquel Sans)*